

Rigsdagsmand bemærkede, i Aarhundreder har samlet derpaa, Stump for Stump og Stykke for Stykke, indtil det endelig er kommen til at kunne hænge sammen; derfor kunne vi ikke ved en Votering af denne Art slaae en Streg over alle disse Vestræbelse. Jeg veed vel, at den ærede Rigsdagsmand er af en anden Mening, men det kan ikke hjælpe. Han har ikke i det afgjørende Dieblif kunnet forhindre, at Forholdet blev ordnet, som det nu er; da skulde han have gjort det, men nu maa han bøje sig for Consequentserne deraf. Desuden forlanges der jo ikke af ham, at han skal give en eneste Skilling til det tydske Forbund, eller til dets Formaal, men blot, at han for sit Bedkommende skal sætte Regjeringen i Stand til paa een gang at være Regjering ligeoverfor den danske Rigsdag og i det danske Monarchie, at han skal sætte den i Stand til at kunne erholde de fornødne Midler til at optræde paa Monarchiens Vegne, men først at bruge disse Midler; efterat vi have givet vort Minde til, at de kunne anvendes, ikke til positive endelige Formaal, men forskudsviis til det, som Monarchen er forpligtet til; eller vil den ærede Rigsdagsmand maaffee hellere tvinge Regjeringen til at udgive Pengene, fordi den er tvungen til at skaffe dem tilbeie, og da bagesæter enten stode Regjeringen fra os, og bringe den hele Tilstand i Forvirring, eller tvinge os til at sanctionere det Skridt, den har gjort, forsaavidt den da ikke allerede har præjudiceret Spørgsmaalet om, hvem der til Slutning skal betale. Saaledes stiller Forholdet sig i Virkeligheden, og det kan ikke gaae an hver Dag at blive ved at skyde den Tanke fra sig, at vi udgjøre en Heelstat, at vi ligeoverfor den hele ydre Verden fremtræde som en Heelhed, og at vi i vort Indre have en Fælleskasse. I Aarhundreder har jo Kassen for det fælles Monarchie, Norge derunder indbefattet, staaet i Forskud for Udgifter af en lignende Art og selv affholdt en væsentlig Deel deraf, uden at gjøre noget som helst Krav til de Provindser, som dengang i en endnu højere Grad vare særlikt engagerede dert. Det gaaer aldeles ikke an at forfølge et saadant System, som den ærede Rigsdagsmand opstiller; men, skal det forfølges, saa maa den ærede Rigsdagsmand gjøre det paa en anden

Maade, saa maa han træde op og sige: Jeg tør paatage mig ligeoverfor Europa, ligeoverfor vor Tilværelse at gennemføre et andet System. Ja, den ærede Rigsdagsmand smiler, hyergang der er Spørgsmaal om noget Saadant, men, det er netop ikke til at smile af, det gjælder her om at handle som alvorlig Mand, og enten bøje sig for Nødvendigheden, eller rydde den afveien, men ikke stille en Anden i Mellemhaanden (Flere Stemmer: Fuldmagt!). Naar den ærede Rigsdagsmand har kastet Regjeringen over Ende, saa vil han nok blive tilbuddt Fuldmagt, men saa vil han ikke tage imod den; jeg har seet ligesaa lærde Mænd som han, og ligesaa store Historikere som han, der ikke have turdet gjøre det; der har været flere end een Dahlmann i Berden, som have maattet vige tilbage, naar der var Tale om at gjøre Noget selv. Det maa engang komme til en endelig Afgjørelse; vi maae engang vide, hvad vi ville være, og hvad vi ikke ville være, under hvis Ledelse vi ville gaae, og under hvis Ledelse vi ikke ville gaae. Det ærede Medlem maa vel lægge Mærke til, at saaledes som Rigsdagens Stilling er, og ifølge det, hvorpaa det store Fleertal, idetmindste saavidt jeg har kunnet forstaae, har givet sit Ord, saa betragte vi i dette Dieblif Danmark, Holsteen deri indbefattet, som en virkelig Heelhed under en fælles Monarch, og til denne Betragtningmaade ere vi for en væsentlig Deel komne derved, at vi have skilt Slesvig fra Holsteen, og oprykket det Slesvig Holsteen, som var vor Jordærvelse, og bragt Slesvig idetmindste i ligesaa nær Forbindelse med Kongeriget Danmark som med Holsteen, og jeg haaber, at det i Fremtiden vil komme til at staae i en endnu nærmere Forbindelse med Danmark, ved Hjælp af den Affinitet, der skal være i Institutionerne. Men idet vi have gjort dette, have vi ikke kunnet bortkaste en Servitut, som hviler paa det danske Monarchie gennem visse af dets Dele, nemlig det tydske Forbunds Ret til, efter den danske Monarchs Gefandts Indvilligelse, at fordre en vis Tropsstyrke stillet til det tydske Forbunds Raadighed under visse Betingelser; denne Forpligtelse maa opfyldes, og vi kunne ikke nægte Regjeringen Midler til